

Egy hetet töltöttünk Hágában, Hollandiában egy helyi gimnáziumban az [IT@school](#) című projekt keretében. Ebben az egy hétben rá kellett döbbernünk, hogy egy hágai állami iskola mennyivel jobban felszerelt technikailag, mint a miénk.

Már az első nap, az ismerkedés alkalmával a színházteremben megismertünk egy új alkalmazást, a KAHOOT-ot. Kvízt lehet alkotni vele és csoportokban játszani. Elég egy okostelefon vagy táblagép minden csapatnak, hogy részt tudjon venni a játékban. Remekül alkalmazható összefoglalások, egy-egy új téma bevezetések vagy akár tanév végén, mikor már nem hagyományos értelemben tartunk órákat. Mindez nagy kivétítőn persze mindenki számára követhető volt, nemcsak a csapat kis készülékén.

Mikor az iskolában körbevezettek, megdöbbenve tapasztaltuk, hogy mennyire gyakorlatra vannak berendezve a tantermek. Például az ének-zene teremben gitárok, szintetizátorok, különböző ütős hangszerek, melyeket az órán természetesen használnak is a gyerekek. Egy-egy tanóra 70 perc, így jut is idő ezekre.

A könyvtárban szinte több számítógép volt, mint könyv. Külön szeparált rész a tanároknak. Itt a gyerekek nyugodtan kutathatnak, használhatják a gépeket a tanuláshoz, feladatokhoz.

Az órákon a csoportmunka, projekt feladatok dominálnak, nem pedig a frontális munka, mint itthon. A gyerekek többnyire otthon átnézik az új anyagot, jegyzetet készítenek belőle, a tanárral megbeszélnek és gyakorlatban alkalmazzák, amit így elsajátítottak.

Minden digitalizált. A tantermekben e-tábla, számítógép áll a tanárok rendelkezésére, gyakorlatilag könyvek nélkül mennek órára. Minden elérhető a gépen: tankönyv, feladatok, internet. A gyerekek párban, csoportokban dolgoznak, ami némi alapzajjal jár, de hatékony. Azért természetesen használnak tankönyvet és füzetet is a gyerekek.

A folyosókon kivétítőkön lehet megnézni, melyik osztálynak hol van órája, kivel.

A hét többi napján is tanultunk újat. Voltak workshopok, amiket diákok tartottak és voltak olyanok is, amiket tanárok. Nagyjából fele-fele arányban tanítottak a diákok és a tanárok. Itt is az volt a jellemző, hogy nagy vonalakban vázolták, mit kell csinálni úgy öt percben, majd el kellett kezdeni használni az adott alkalmazást. A használat közben felmerülő problémákat közösen megbeszélték, és így haladtak tovább.

A gyerekektől ismertük meg a Kahooton kívül a Storybirdöt és a 3D-s nyomtatóhoz a tervező programot is. Az iskolában lévő 3D-s nyomtatóra tervezték ezzel az alkalmazással egy-egy országukra jellemző nevezetességet a gyerekek és a legjobbat ki is nyomtatták.

A Storybird segítségével könyvet lehet készíteni adott témában. Szöveget és képet is lehet használni, az elkészült művet pedig nyilvánossá téve mások véleményét is meghallgathatjuk a munkánkról.

Szintén a gyerekek tanították a nagyoknak a weboldal készítést, a kicsiknek már tanár magyarázott. Itt szükség volt a mi segítségünkre is, hiszen sok volt az új információ. A gyerekek csoportokban

dolgoztak, témát szabadon választhattak, de a tanultakat alkalmazva az óra végére egy weboldalt kellett létrehozniuk. Az óra végére már egész jól eligazodtak a mieink is a webszerkesztés rejtelmeiben.

A nagyok ezt követően mindezt telefonos alkalmazásként szerkesztették meg. Sőt, iPadek segítségével filmet is forgattak, interjút készítettek.

A magyar gyerekek csodálkoztak azon, hogy ilyen „egyszerű” egy weboldal vagy egy app elkészítése, és mégsem esik róla szó az iskolában. Nagyon élvezték a filmezést és az újságírást is, a MakeMyNewspaper alkalmazással ez is gyerekjátéknak bizonyult.

Általánosan elmondható, hogy a magyar gyerekek számára nem általános a csoportmunka, így néha kommunikációs nehézségek hátráltatták a munkájukat, elvesztek a részletekben. De sajnos előfordult olyan is, hogy a 4 fős csoportból egy dolgozott a gépen az adott alkalmazással, egy híreket olvasott a neten, a másik kettő meg azon vitakozott, hogy a weboldal rózsaszín vagy piros háttérű legyen. Ebben van még hova fejlődni nekik és nekünk is. Ha többet dolgoztatjuk őket együtt, valószínűleg nem jelent majd gondot felsőbb évfolyamokon az együttműködés.

Ahol viszont jól tudtak együttműködni, az a prezentációjuk volt. A Prezi segítségével mutatták be Magyarországot, Budapestet és a XVII. kerületet, a nagyok pedig az iskolát. Valóban prezentáltak, reagáltak a hallgatóság kérdéseire, kommunikáltak a holland diákokkal és tanárokkal. Nem volt probléma az angol nyelv használata sem.

Azt hiszem, hasznos lehet a kollégáink számára, ha megosztjuk velük ezeket a tapasztalatokat. Itthon, úgy gondolom, a tanár szerepe az, hogy közvetítse az ismereteket, gyakoroltassa, majd számonkérje azokat. Kint nem közvetít, csupán csak pár mondatban összefoglalja a lényeget és a gyakorlaton keresztül szembesülnek a diákok a problémákkal, amiket aztán közösen megvitatva, gondolkozva oldanak meg. Erre kiválóan alkalmas a csoportmunka, ami valóban együttgondolkodást, együttes munkát jelent. A holland diákok tényleg az adott problémáról beszélgetnek, nem a telefonjukat nézegetik a pad alatt.

A magyar gyerekek is azt mondták, hogy szívesebben dolgoznának így, mert jobban élvezik és jobban megmarad bennük az élmény. A rengeteg informatikai eszköz is nagy hatással volt rájuk, bár azt gondolom, ha napi szinten ezekkel találkoznak, akkor egy idő után ugyanolyan hétköznapivá válna számukra, mint a hagyományos órák. Az újdonság hatása hamar elillanna.